

„Het is niet goed voor mij, Tine, dat zingen! Dan vergeet ik, dat ik... dat ik Joost Winckel ben!”

En weder fluistert zij nauw hoorbaar: „dwaze koppige Joost!” En zijn handen klemmen zich vaster om de hare, de afstand tusschen hen wordt kleiner; hij buigt zijn hoofd een weinig lager... en...

Had oom Albert ze nu eens kunnen bespieden!

„Tine, Tine!” klinkt op eens de stem van mevrouw Van Bergen, die met haastige schreden de kamer naderde, „help mij toch eens gauw: ik kan den koffer niet dicht krijgen!”

„Ik kom,” zegt Albertine, met een zuchtje haar handen vrijmakend, terwijl Joost verlegen en verward een paar stappen terug treedt.

Maar als de deur achter haar dicht valt, grijpt hij haastig zijn hoed van de tafel en stormt het huis uit, vervuld van de overtuiging, dat mevrouw Van Bergen hem nog juist bijtijds voor een laagheid behoed heeft.

Het onderhoud met zijn broeder had Albertine's vader meer aangegrepen dan hij zich zelf wel durfde bekennen. Hij kon niet nalaten den jongen man nauwlettend gade te slaan, en daarbij ontdekte hij aanstonds dat Joost niet was zooals anders. Aan zijn verliefdheid op Albertine geloofde hij niet; daarvan kon hij den beschroomden, zachtmoedigen jongen niet verdenken; maar het ergerde hem dat hij, nadat hij hem steeds met zooveel goedheid en vertrouwen bejegend had, zoo achterhoudend was en hem in 't geheel niet over zijn belangen voor de toekomst en de hem aangeboden betrekking in Indië raadpleegde. En thans vroeg hij zich af: „is dit sluw overleg, fijne berekening of verlegenheid?”

Neen, zijn liefde voor Albertine was niets dan overdreven bezorgdheid en bemoeialligheid van broer Albert, die zich in het hoofd had gezet het meisje zelf uit te huwelijken. Hij verloor Joost thans bijna geen oogenblik uit het oog en zag tot zijn genoegen, dat deze eerder vermeed haar te ontmoeten dan dat hij haar gezelschap zocht. Den avond na het bewuste onderhoud verscheen hij na kantoortijd niet zooals gewoonlijk in de huiskamer en kwam, onder voorwendsel van familiebrieven te moeten schrijven evenmin na theetijd. En Albertine keek wel even wat verbaasd op, toen zij haar vader alleen zag binnenkomen, maar vroeg niets en scheen even vroolijk als anders.

Het meest hinderde hem dus Joost's achterhoudenheid.

„Zou hij werkelijk in staat zijn dat gewichtig aanbod aan te nemen of af te slaan, zonder er met zijn patroon een enkel woord over te wisselen? Wat moest er al niet in hem zijn omgegaan, de laatste weken? Wat ging het veinzen hem goed af! Ja, daar had Albert gelijk in: „stille waters hebben diepe gronden.” Maar al gevoelde hij zich ook een weinig tegen hem ingenomen, hem verdenken kon hij niet, en de gelofte, dat hij zijn eerlijkheid op de proef zou stellen, begon hem hoe langer hoe meer te bezwaren. „Hoe dat te doen, zonder dat Joost het bemerkte? Wat een vreeselijke belediging voor zijn eergevoel!”